

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce: **K. G.**, nar., e.č., státní příslušnost Arménská republika, t. č. pobytem, zast. JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 4, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 13.1.2014 , č.j. OAM-1372/VL-20-ZA08-R3-2006,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13.1.2014 , č. j. OAM-1372/VL-20-ZA08-R3-2006 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.800 Kč k rukám jeho advokáta JUDr. Petra Navrátila do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou ze dne 6. 5. 2014, doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že mu neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a

a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalovaný rozhodoval již potřetí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (dle tehdejší právní úpravy se jednalo o žádost o udělení azylu) v České republice, kterou žalobce podal dne 7. 12. 2006. Jeho předcházející dvě rozhodnutí ve věci byla soudem zrušena.

Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce namítl, že správní orgán v rozporu s výrokem I. rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 56Az 143/2008 ze dne 27. 5. 2009 opětovně rozhodoval o neudělení mezinárodní ochrany podle §12 zákona o azylu, což má za následek zmatečnost celého správního řízení. Žalobce z opatrnosti tedy napadá celý výrok rozhodnutí žalovaného, včetně části o neudělení mezinárodní ochrany podle §12 zákona o azylu.

[4] Žalovaný doplnil provedené dokazování dne 16. 12. 2013 o další pohovor, ve kterém žalobce opětovně popsal důvody své žádosti a doplnil, že se v průběhu doby výrazně zhoršil jeho zdravotní stav, což doložil lékařskými zprávami. Odůvodnění výroku o neudělení humanitárního azylu podle §14 zákona o azylu je však zcela nepřezkoumatelné, není zřejmé, zda žalovaný listiny předložené žalobce provedl k důkazu a hodnotil je. Z výčtu podkladů je patrné, že je jako podklad nepřijal. V takovém případě však měl odůvodnit, proč se tak stalo.

[5] Dle názoru žalobce je i nadále rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a způsob hodnocení provedených důkazů je ve světle pokynů Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu nadále zcela nedostatečné. Žalobce dle svého přesvědčení splňuje podmínky minimálně pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. §14a zákona o azylu, přičemž ale rozhodnutí správního orgánu v tomto směru není z hlediska důvodů pro zamítnutí žádosti přezkoumatelné, pokud se týká hodnocení provedených důkazů a jejich vzájemných souvislostí.

[6] Žalovaný neodstranil vadu, která mu byla opětovně vytknuta soudem ve vztahu k použití výpovědi syna žalobce A. G. Žalovaný v odůvodnění konstatuje, že protokol o výpovědi syna byl podkladem pro rozhodnutí, avšak z obsahu pohovoru ze dne 16. 12. 2013 ani z napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by byl žalobce s obsahem této listiny jakkoliv konfrontován a měl možnost se k jejímu obsahu vyjádřit.

[7] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Při posuzování žádosti žalobce se nemohl odchýlit od již vysloveného závěru, že se azyl podle §12, §13 a §14 zákona o azylu neuděluje. Zohlednil i žalobcem nově předložené lékařské zprávy, ale ani v nich neshledal důvod pro změnu závěru o neudělení humanitárního azylu. Nelze přehlédnout, že i když žalobce

argumentuje špatným zdravotním stavem, poslední předložené zprávy jsou z roku 2012 a nevyplývá z nich, že by zdravotní stav žalobce představoval důvod hodný zvláštního zřetele. Z poslední zprávy, která je z 9. 7. 2012, plyne, že zdravotní stav žalobce je stabilizován.

[9] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu a krajského soudu v Hradci Králové seznámil žalobce s protokolem o pohovoru jeho syna A. a umožnil mu se i k tomuto podkladu vyjádřit, přičemž žalobce této možnosti nevyužil, což nelze přičítat k tíži správního orgánu. Navíc bezproblémové vycestování syna žalobce do Arménie nebylo jediným důvodem pro neshledání podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu a obsah napadeného rozhodnutí

[10] Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je již v pořadí třetím rozhodnutím o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, pokládá soud za nezbytné provést nejprve rekapitulaci řízení vedeného žalovaným, krajskými soudy a Nejvyšším správním soudem, jak vyplývá ze správního spisu.

[11] Žádost o udělení mezinárodní ochrany (dle tehdejší právní úpravy se jednalo o žádost o udělení azylu) v České republice žalobce podal dne 7. 12. 2006. Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2007 č.j. OAM-1372/VL-20-2006 žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, přičemž napadl pouze výroky o neudělení mezinárodní ochrany podle §12 a §14a zákona o azylu. Tuto žalobu Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 12. 2007 zamítl jako nedůvodnou.

[12] Na základě kasační stížnosti podané žalobcem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 8. 2008 č.j. 1 Azs 59/2008-53 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajskému soudu především vytkl, že stejně jako žalovaný k závěru o nevěrohodnosti žalobce a nadsazenosti jeho problémů dospěli na základě takového postupu, který nemohl vést k náležitému zjištění skutkového stavu. Žalovaný i krajský soud pomíjeli negativní skutečnosti, které uváděl žalobce a které byly uvedeny i v podkladech opatřených žalovaným. Dále byly opomenuty důkazy předložené žalobcem. Krajskému soudu však přisvědčil, že je podstatné, že žalobce pobýval v ČR již od roku 2004 na základě opakovaně prodlužovaného víza a o mezinárodní ochranu požádal až v prosinci 2006 poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a neměl možnost jinak svůj pobyt zlegalizovat. Vzhledem k tomu by ani v případě, že by žalovaný dospěl k odlišným závěrům při dokazování, nemohl být učiněn jiný závěr ve vztahu k §12 zákona o azylu. I pokud by bylo zjištěno, že pronásledování bylo příčinou odchodu žalobce ze země původu, nelze je považovat za bezprostřední pohnutku podání žádosti o azyl.

[13] Pokud se však týká posouzení podmínek doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu, je nutno je posuzovat samostatně. I závěr o neudělení doplňkové ochrany byl založen na nevěrohodnosti žalobce. Protože došlo k opomenutí důkazů předložených žalobcem, nemůže závěr o nevěrohodnosti žalobce ve vztahu k posouzení doplňkové ochrany obstát.

Krajský soud tedy měl rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku o neudělení doplňkové ochrany zrušit.

[14] Nad rámec nezbytného rozsahu odůvodnění Nejvyšší správní soud dále uvedl, že byť byla ve správním spise založena kopie protokolu o pohovoru se synem žalobce součástí správního spisu a žalovaný z ní vycházel, nebyl s tímto listinným důkazem žalobce seznámen. Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 6. 2. 2008, č.j. 1 Azs 18/2007-55, podle kterého *„Zjistí-li správní orgán, že výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech si odporují, je jeho povinností poskytnout těmto žadatelům možnost rozpory vysvětlit, jinak je závěr správního orgánu o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu s § 3 správního řádu z roku 2004.“*

[15] Poté Krajský soud v Brně ve věci rozsudkem ze dne 27. 5. 2009 č.j. 56Az 143/2008-74 zamítl, žalobu, pokud se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle §12 zákona o azylu. Ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle §14a zákona o azylu napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný napraví vady, které mu soud vytkl a ve věci doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu znovu rozhodne. Vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[16] Podruhé žalovaný o žádosti žalobce rozhodl rozhodnutím ze dne 7. 3. 2011, č.j. OAM-1372/VL-20-P12-R2-2006, kdy opět žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Žalobu podanou žalobce zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26. 1. 2012, č.j. 32Az 10/2011-55. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 5. 2012 č.j. 1 Azs 10/2012-33 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Z rozsudku Nejvyššího správní soudu mimo jiné vyplynulo, že Krajský soud v Hradci Králové měl rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (resp. podle § 12 až § 14 a § 14b) zrušit, neboť v předmětné věci bylo první rozhodnutí žalovaného, kterým žalobce nebyla udělena podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu mezinárodní ochrana, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2009, č. j. 56 Az 143/2008 – 74, zrušeno pouze ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu (výrok II. rozsudku). Výrokem I. tohoto rozsudku byla žaloba v návrhu, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu zamítnuta. Následně však žalovaný vydal v pořadí druhé rozhodnutí, kterým žalobci opět neudělil podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu mezinárodní ochranu. I když krajský soud v odůvodnění konstatoval, že pro opětovné projednání neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu nejsou z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté dány podmínky, nenašel tento právní názor odraz ve výroku rozsudku. Toto pochybení krajského soudu nemohlo mít v kontextu nyní projednávané věci vliv na právní postavení žalobce, neboť jeho důsledkem je pouze „nadbytečná“ existence části rozhodnutí žalovaného, která při správném procesním postupu neměla být vydána. Vzhledem k předcházejícím řízením měl žalovaný rozhodovat pouze o podmínkách pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť posuzování dalších forem mezinárodní ochrany bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté.

[18] Nejvyšší správní soud se dále obsáhle zabýval posouzením důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu. Z rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný odstranil většinu vad, které mu byly vytknuty v předchozích rozsudcích soudů. Rozhodnutí krajského soud zrušil vzhledem k tomu, že shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný opakovaně pochybil. Přisvědčil tak námitce žalobce, že přes zcela jasně formulovanou výtku uvedenou v předchozím rozsudku Nejvyššího správního žalobce opět nijak neseznámil ani nekonfrontoval s okolnostmi vycestování a návratem jeho syna z ČR do Arménie a zpět, i když je považuje za stěžejní z hlediska posouzení důvodnosti obav žalobce.

[19] Nejvyšší správní soud uvedl: „*V předcházejícím rozsudku ve věci stěžovatele Nejvyšší správní soud (byť jako obiterdictum) odkázal na svůj rozsudek ze dne 6. 2. 2008, č. j. I Azs 18/2007 - 55, v němž se zabýval situací, kdy správní orgán učinil závěr o nevěrohodnosti výpovědi více žadatelů o azyl týkajících se týchž skutkových okolností na základě rozporů mezi těmito výpověďmi. Nejvyšší správní soud k této otázce uzavřel, že „zjistí-li správní orgán, že výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech si odporují, je jeho povinností poskytnout těmto žadatelům možnost rozporu vysvětlit, jinak je závěr správního orgánu o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu s § 3 správního řádu z roku 2004“.* K tomu Nejvyšší správní soud navíc poznamenal, že byť byla kopie protokolu sepsaného při pohovoru žalovaného se synem stěžovatele v současně probíhajícím řízení založena jako součást správního spisu vedeného ve věci stěžovatele, nebyl stěžovatel s tímto listinným důkazem, z něhož přitom žalovaný rovněž při hodnocení stěžovatelových tvrzení také vycházel, nijak seznámen.

[20] Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaný ani tentokrát neseznámil stěžovatele s obsahem výpovědi, kterou učinil k otázce svého vycestování do Arménie v roce 2005 jeho syn a nedal mu možnost se k ní vyjádřit. Krajský soud k žalobní námitce týkající se tohoto pochybení žalovaného uvedl, že tato skutečnost nemohla mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, neboť při výpovědi syna žalobce nezazněly skutečnosti, které by odůvodňovaly úvahy o naplnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Tato argumentace krajského soudu není případná, neboť procesní pochybení žalovaného spočívalo v tom, že neumožnil stěžovateli vyjádřit se ke všem podkladům, ze kterých při svém rozhodování vycházel. Proto Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil.

[21] Krajský soud V Hradci Králové poté v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 28. 2. 2013 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí citoval závěry Nejvyššího správního soudu.

[22] Potřetí žalovaný ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 13.1.2014, č.j. OAM-1372/VL-20-ZA08-R3-2006, které je nyní předmětem přezkumu před zdejším soudem. Toto rozhodnutí opět obsahuje výrok, že se mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. o azylu neuděluje. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně shrnul dosavadní průběh řízení. Dále především uvedl, že na základě rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 56Az 143/2008-74 upustil od opětovného posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14 a § 14b. Konstatoval rovněž, že ani žalobcem doložené lékařské zprávy nezavdávají příčinu opakovaně posuzovat možnost udělení azylu z humanitárních důvodů dle §14, neboť z nich nevyplývá, že by žalobcův

zdravotní stav představoval důvod hodný zvláštního zřetele. Pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu neshledal důvody.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[23] Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

[24] V řízení podle části III., hlavy II., dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

[25] Soud především shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud rozhodoval opakovaně o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12. Zdejší soud totiž svým rozsudkem ze dne 27. 5. 2009 č.j. 56Az 143/2008-74 (blíže viz výše odst.[]), zamítl žalobu žalobce, pokud se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a rozhodnutí žalovaného zrušil pouze ve výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud připomíná, že soud v tomto rozhodnutí přezkoumával rozhodnutí žalovaného pouze pokud se týká neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Proti neudělení mezinárodní ochrany podle ostatních ustanovení žalobce nevznesl žádné žalobní námitky. V dalším řízení se tedy žalovaný měl zabývat pouze posouzením možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pokud se týká rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, a § 14b zákona o azylu, jednalo se již o věc pravomocně rozhodnutou.

[26] Přesto druhé rozhodnutí žalovaného ve věci ze dne 7. 3. 2011 opět obsahovalo výrok o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu tento výrok byl v celém rozsahu také odůvodněn. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 5. 2012 č.j. 1 Azs 10/2012-33, který se tohoto druhého rozhodnutí žalovaného týkal, (blíže viz výše odst.[]), mimo jiné uvedl, že žalovaný měl ve svém druhém rozhodnutí rozhodovat pouze o podmínkách pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť posuzování dalších forem mezinárodní ochrany bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté.

[27] Rovněž i ve svém v pořadí třetím rozhodnutí o stejné žádosti žalobce měl žalovaný tedy posuzovat pouze otázku udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pokud jeho rozhodnutí na jedné straně obsahuje výrok o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, a § 14b, na druhé straně je v odůvodnění tohoto rozhodnutí konstatováno, že v novém rozhodování o udělení mezinárodní ochrany podle těchto ustanovení zákona o azylu správnímu orgánu brání překážka věci pravomocně rozhodnuté, je zřejmé, že výrok rozhodnutí je v rozporu s jeho odůvodněním. Za uvedených okolností rozhodnutí žalovaného totiž tento výrok vůbec obsahovat nemělo. Odůvodnění rozhodnutí je tedy v rozporu s výrokem, přičemž se jedná o vadu řízení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s výrokem.

[28] Vzhledem k uvedenému se žalovaný neměl a ani nemohl zabývat opětovným posuzováním možnosti udělení humanitárního azylu, jak ostatně i konstatoval s tím, že úvahy ohledně zdravotního stavu žalobce jsou „nad rámec uvedeného“. Soud dodává, že pokud by v této souvislosti došlo k významným změnám oproti původní žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, mohlo by to být důvodem pro podání žádosti nové.

[29] Za důvodnou pokládá soud i námitku, že žalovaný opakovaně pochybil při rozhodování o neudělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu. Soud zjistil, že žalovaný do určité míry napravil vadu, která mu byla opakovaně vytýkána. Mezi podklady pro vydání rozhodnutí, se kterými byl žalobce seznámen, byl i protokol o pohovoru se žalobcovým synem A. G. ze dne 28. 12. 2006, ze kterého žalovaný v předchozích rozhodnutích vycházel, aniž s ním žalobce seznámil a z kterého dovozoval jeden z důvodů, proč žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Syn žalobce totiž vypovídal o tom, jak se vrátil v roce 2005 na jeden měsíc do Arménie z důvodu svých zásnub a po dobu pobytu tam neměl problémy. Na základě této skutečnosti žalovaný vyslovil pochybnosti o důvodnosti obav žalobce z návratu, konkrétně kvůli obavám z připravovaného falešného obvinění synů ze závažného trestního činu.

[30] Jak je uvedeno, před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný předložil žalobci podklady rozhodnutí včetně protokolu o pohovoru jeho syna, Žalobce uvedl, že se s podklady seznámit nechce. Dle názoru soudu však uvedený přístup žalovaného nebyl dostatečný.

[31] Jak dále vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č.j. 1 Azs 18/2007-55, citovaného zčásti výše v odst. [14] a [19], *„Zjistí-li správní orgán, že výpovědi žadatelů o azyl o týchž skutečnostech si odporují, je jeho povinností poskytnout těmto žadatelům možnost rozporů vysvětlit, jinak je závěr správního orgánu o nevěrohodnosti takových výpovědí v rozporu s § 3 správního řádu z roku 2004. Dále Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl: „Stěžovatel však nepodnikl žádné kroky k tomu, aby předmětné rozporů ve výpovědích odstranil: předně stěžovatel neinformoval žalobce o existenci těchto rozporů a neumožnil mu se k nim vyjádřit; v protokolu o pohovoru není o takovém rozporu ani zmínka.“*

[32] Dle názoru soudu naplnění povinnosti poskytnout možnost k vysvětlení rozporů není splněna tím, že byly žalobci předloženy dokumenty, mezi kterými byl i předmětný protokol o pohovoru s jeho synem. Bylo na žalobci, aby konkrétním způsobem umožnil žalobci zjištěné rozporů vysvětlit. Dne 16. 12. 2013, kdy byl žalobce s podklady rozhodnutí seznámen, proběhl i doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný měl tedy bezesporu možnost se žalobce dotázat na okolnosti bezproblémové návštěvy jeho syna v zemi původu v roce 2005. Dotázal se ho pouze, jaké jsou v současné době jeho obavy z návratu do vlasti, na což žalobce odpověděl, že trvají ty, co již řekl. Na tuto odpověď nebylo již nijak reagováno. Soud shrnuje, že skutkový stav v tomto ohledu vyžaduje další doplnění.

Závěr a náklady řízení

[33] Krajský soud v Brně tedy na základě námitek žalobce shledal, že v řízení před správním orgánem došlo k vadám řízení a proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil [§ 76

odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Soud připomíná, že žalovaný je v souladu s ust. §78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, uvedeným ve zrušujícím rozsudku.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, náklady řízení mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením.

[35] Právní zástupce žalobce byl v přípise, který mu byl doručen dne 4. 3. 2014, mimo jiné vyzván k vyčíslení nákladů řízení, což neučinil. Soud tedy přiznal náklady řízení podle obsahu soudního spisu. Jednalo se o dva úkony právní služby, (převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby), podle §11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 276/2006 Sb., v platném znění (dále jen „advokátní tarif“). Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za každý úkon 3100,- Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu paušální částkou 300,- Kč za každý úkon. Celková výše nákladů řízení 6 800,- Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně po právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. listopadu 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová